

641. 1. Beh. af Lovf. om Ophævelse af Skibsafgiften i indenrigsk Fart.

dog vil gjøre opmærksom paa, at jeg maa bevæge mig i runde Tal, der kun omtrentlig kunne antages at angive det Netto, fordi her er forskjellige Omstændigheder til Stede, som gjøre det vanskeligt med fuldstændig Sikkerhed at opløse de Data, der findes i et statistisk Labelværd. De samlede Skibsafgifter, d. v. s. den egentlige Skibsafgift og Skibsmaalingsafgiften, har i sidste Finantsaar 1877—78 udgjort lidt over 800,000 Kr., og i Motiverne til Lovforslaget anslaaes Afgiften af den indenrigske Fart til c. 70,000 Kr., altsaa af den udenrigske vel til lidt over 700,000 Kr. Det er imidlertid atter lidt vanskeligt her at benytte de statistiske Oplysninger om Omfanget af den udenrigske Skibsfart, thi en Del af denne henføres jo ved Skibsafgiften under den indenrigske. Naar jeg benytter de Data, der foreligger i statistisk Labelværd for 1876—77, bliver Beløbet af de bestuvede Tons, som rammes af Skibsafgiften i indenrigsk Fart $1\frac{1}{2}$ Million med et rundt Tal — snarere dog noget mindre, da en Del af den svenske Kyssfart her falder bort — og af disse $1\frac{1}{2}$ Million falder $\frac{3}{4}$ paa indgaende og $\frac{1}{4}$ paa udgaende Bestuvning. Den Skibsafgift, som erlægges af den indgaende udenrigske Skibsfart, kan vistnok sættes omtrent til 500,000 Kr., som altsaa hvile paa en Indførsel, hvis samlede Værdi, ligeledes med et rundt Tal, kan opgives til omtrent 200 Mill. Kr., men der bliver dog atter her Noget at drage fra som Følge af Landindførsel og Sundindførsel. Man kan vel sige, at Skibsafgiften hviler med omtrent $\frac{1}{4}$ pCt. paa Varenes Værdi. Afgiften i denne Fart er som bekendt en Krone pr. Kommercelast eller 50 Dre pr. Ton, og en Ton svarer igjen i Rumfang til 20 Koyntønder. Noget Mellemrum vil dog altid gaa tabt, saa at det altsaa ikke nysagtig bliver 20 Dr. Det bliver altsaa for Varer, der maales i Tønder, en Afgift af omtrent $2\frac{1}{2}$ —3 Dre pr. Tønde. Naar der nu er Spørgsmaal om at opgive denne Skibsafgift, kunne vi selvfølgelig alle være enige i, at det i og for sig er en lidet heldig Afgift, og at det især er lidet heldigt, at den falder med det samme Beløb for Varer af høist forskellig Værdi; men jeg tror, at Spørgsmaalet ogsaa her maa blive, om det er den Afgift, vi i Diebliffet fortrinsvis skulle søge afløst, eller om der ikke kunde være andre Afgifter, som ere ligesaa trykkende, og som man lige saa gjerne maatte se afløste. Altsaa, for saa vidt der maatte blive

Tale om at opgive et vist givet Beløb af Afgiften, mener jeg, at det er et Spørgsmaal, om det vil være rigtigt at lade hele dette Beløb falde paa Skibsafgiften, eller om det ikke vil være rigtigere kun at lade en Del deraf falde paa denne, medens saa den øvrige Del kommer enkelte Toldafgifter tilgode. Jeg for mit Vedkommende skal faaledes ikke negte, at jeg er tilbøjelig til at tro, at visse Toldafgifter ere nok saa behøvede og nyttende som den, der nu hvile paa Omfætning og Industri i Skifffelse af Skibsafgift, og særlig skal jeg nævne de Toldafgifter som have været paa Bane her i disse Dage, nemlig Afgiften af Kul og Jern. Jeg finder saameget mere Anledning til at fremhæve dette, som det maa siges — hvad jeg strax yderligere skal berøre — at, er der nogen Værdi, hvorom det med nogen Sikkerhed kan antages, at Skibsafgiften kommer til at hvile paa den og indgaa i dens Pris, er det vel Kul; for de fleste andre Varers Vedkommende bliver Afgiften saa forsvindende, at det er et stort Spørgsmaal, om den direkte kan indgaa i deres Pris. Kul udgjør jo i Rumfang en meget væsentlig Del af vor Indførsel, den kan vistnok med et rundt Tal ansættes til 300,000 Register-Tons, og da det samlede Beløb af indgaende Register-Tons kun er 71—1200,000, kommer altsaa Skibsafgiften til for en meget væsentlig Del at hvile netop paa Stenkul. Jeg anser det, som sagt, for tvivlsomt, og det er et Spørgsmaal, som ogsaa har været fremme her tidligere, hvor Tølen har været om Ophævelse af den Slags Afgifter — om denne Afgift direkte indgaa i Vareprisen, saa at Ophævelsen deraf vil komme Forbrugerne til Gode. Jeg har allerede fremhævet, at Afgiften for de Varers Vedkommende, der maales i Tønder, vil kunne anslaaes til $2\frac{1}{2}$ —3 Dre pr. Tønde. Regner man efter Bægt, vil det findes, at den samlede Indførselsmængde i de sidste Aaringer har gennemsnitlig været 3,000 Millioner Pund. En Del deraf kommer landværts, en Del fra de svenske Kyffstøder, og bærer altsaa ikke Afgiften; men selv om den Væremængde, hvorpaa Afgiften hviler, nedsættes til 2,000 Mill. P., vil Afgiften dog kun være $2\frac{1}{2}$ Dre pr. 100 T eller $\frac{1}{4}$ Dre pr. 10 T. Jeg tør naturligvis ikke negte, at selv en saa lille Afgift kan komme Forbrugerne til Skade ved Prisberegningen; men jeg anser det som temmelig sikkert, at Ophævelsen af denne Afgift ikke i nogen Maade vil komme Forbrugerne til